

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

CONSERVADORS Y REFORMISTAS

O fa molts días la plana major del partit reformista de Barcelona capitanejada pél Sr. Sedó y la torna (la torna del Sr. Sedó es en Tort y Martorell) va presentarse al Gobern civil, ab molta prosopopeya, ab gran solemnitat, ab lo front alt y trepitjant fort, y ja en presencia del Sr. Vivanco, lo cap de colla va dir:

—Senyor gobernador: aquí som perque hem vindut. Tota vegada qu' en Romero Robledo forma part del govern, y nosaltres hem format sempre part de 'n Romero Robledo, resulta de això que ha arribat la nostra.

—Per consegüent tenim l' honor de oferirnos á vosté y al govern que tan dignament vosté representa, en tot y per tot.

—Si per algún districte li falta candidat, disposi de nosaltres; si per algún ajuntament li falta arcalde, nosaltres lo traürém de apuros.... Y á propósito de corporacions municipals, no olvidi, senyor gobernador, que son moltas las de aquesta província que no poden anar ni ab rodas, per qual motiu tenim lo deber de recordarli que nosaltres estém disposats á moralisarlas per aquell sistema qu' hem empleat sempre, y que ha fet que al cessar en lo desempenyo dels càrrecs edilicis, digués tothom: «Amigo, quin gran buyt han deixat los reformistas!»

**

Si no aquestas precises paraulas, cosa impossible de transcrierelas textualment, ja que ningú va pendre d' elles notes taquigráficas, aquest esperit va predominar en lo discurs pronunciat pél Sr. Sedó, al presentar la colla reformista, al representant del govern en la província de Barcelona.

Y mentres tal entrevista tenia efecte, se conta que D. Manuel Planas y Casals, amo del auca fins ara, sentia una gran formigó á las pantorrillas.

Dintre de la política menuda que avuy se practica ab exclusivisme absolut, lo pas donat pels reformistas de Barcelona té una gran importància....

Los reformistas tenen fama de hábils y poch escrupulosos, y han de poder poch ó han de anular completamente la influència dels conservadors planistes. Tenen en favor seu una ventatja: la de arribar de fresch al camp de la situació. Los elements conservadors estan cansats, aburrits, desacreditats; han destruït per complir la seva antiga fama d' homes serios, s' han revolcat en lo fanch de la ilegalitat y l' escàndol, han

jugat tot lo temps ab lo més asquerós caciquisme, y avuy ja no poden aguantar-se.

Els dirán sens dupte: —Pero què poden fer los reformistas que no ho hagüem fet nosaltres?

Y 'ls reformistas contestarán: —Precisament la vostre manera de procedir constitueix una usurpació manifesta del nostre sistema. Nosaltres varem inventar-y avuy reivindiquem la patent de invenció. Invenció nostra es la indústria de fer eleccions, de desfitar ajuntaments, de repartir prebendas, d' escorrer 'l país fins á la mèdula. Vosaltres fins ara no heu sigut més que falsos reformistas: los verdaders som nosaltres. A cadascú lo seu. Per lo tant si voléu seguirnos, poséuvs á la quia.

Y 'ls reformistas tenen rahó.

*

Cada temps necessita als seus homes, y 'l temps á que hém arribat imposa 'l predomini dels amichs de 'n Romero Robledo.

Avuy l' opinió pública està fastiguejada y aburrida.... Ja 's pot fer la monstruositat que 's vulga: ningú diu res, ningú 's queixa. L' esperit popular està alegrat, y ni que l' trepitjin s' adona de res.

Època propicia es la present per tots aquells homes que no 's parin en barras y fassin inscriure alrededor del seu escut, lo següent lema: *Qui no té vergonya, tot lo mon es seu.*

De aqui, precisament, arranca la forsa lògica que enrobusteix als reformistas. Lo mànech de la paella 'ls toca de dret, y 'l Sr. Planas y Casals no tindrà més remey que renunciar á empunyarlo.

Ja avuy se troba que 'l terreno li falta.

Ell, l' home que tot ho podia, que res li era impossible, està sufrint desenganyos á trompons, l' un darrera del altre.

Ell sostenia al arcalde de Sant Andreu de Palomar, y van enviarli á passeig.

Ell se desvivia per amparar al arcalde de Gracia, un' altra de las seves hetxuras, y 'l arcalde de Gracia ha sigut suspés y entregat als tribunals.

La mateixa amenassa se cerneix actualment sobre tots los alcaldes afectes al heréu Pantorillas, existents en los pobles del Pla de Barcelona; y á la capital mateixa s' buscan madis y 's forjan combinacions per que la vara de arcalde primer qu' empunya 'l Sr. Porcar, vají á parar á las manetas del Sr. Tort y Martorell.

Fins hi ha qui suposa que ja s' han donat ordres de que la cadira que ha de figurar en lo Consistori nou, siga sustituïda per una trona, que permeti al present arcalde nou arribar á la taula presidencial.

*

Als conservadors, sistema Planas y Casals, ni 'l recurs los queda de apelar á la opinió pública. Ells l' han amordassada, ell s' han trepitjada, ell s' han morta.

Molts dels actuals planistes, ni la formalitat tindrà de sosténir al seu pare y padri, y á grans collas aniran á pendre hostatje entre 'ls reformistas. Una gran desserció s' inicia ja en lo Sanhedri de la Rambla de Santa Mònica.

—Ahont aneu, noys?

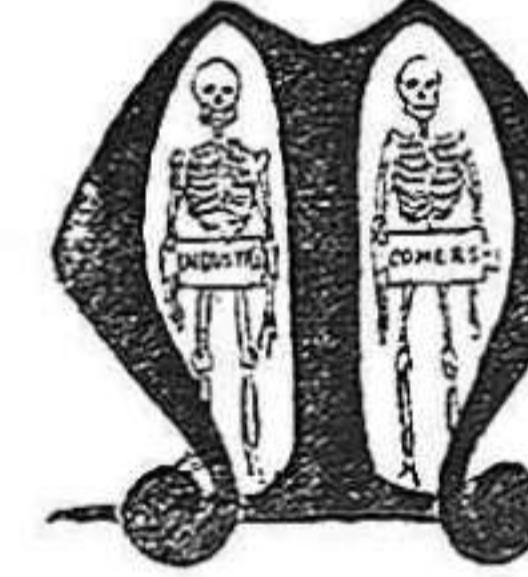
—Allá ahont guisan.

Los millors principis conservadors son los que se serveixen á la taula.

Estém, donchs, en vigilias de un gran espectacle.

No 's tracta, com algú podria presumir, de una tempestat dintre de un vas d' aigua. L' aigua clara es neta. De lo que 's tracta aquí es de una batalla de cuchs dintre de un formatje.

P. K.

Es semblà que l' Institut de Foment del treball nacional s' ha anticipat una mica, felicitant al govern per haver donat á llum las novas tarifas arancelaries.

A primera vista semblan realmente inspirades en un criteri proteccionista; pero tenen un defecte capital: lo defecte de no ser fillas de la voluntat del país: lo defecte de haver nascut en lo quart fosch ahont los ministres elaboran las seves combinacions.

¿Y qué saben los homes que avuy regeixen á la desventurada nació espanyola, de las verdaderas necessitats de la industria, de l' agricultura y de la producció en general?....

A saberho, haurian fet una reforma armónica y ben trabada, y no com ara un cent peus, gracias al qual unas industrias s' engreixan á expensas de las altres.

Pero fins suposant qu' en la confecció dels nous aranzels hagués presidit l' acert més laudable; no s' han fixat los senyors del Institut del Foment del treball nacional, en la facultat que 'l govern se reserva de modificar las tarifas á la mida del seu gust, sempre que això ho estimi convenient, per concertar tractats de comers amb les nacions extranjeras?

Això sol constitueix un perill permanent, que fa posar la pell de gallina.

Perque això es la dictadura econòmica confiada á uns governants desatentats, que may han coneget respectes quan s' han proposat sortir-se ab la séva.

Ja veurém al últim á que queda reduhit lo proteccionisme de la taifa conservadora.

Fracàs com lo que ha tingut lo govern en la qüestió del empréstit, no se'n vehuen gayres.

Necessitava 250 milions de pesetas, va demanarlas al país, y aquest no accedi á suscriure's sino per 52 milions.

¡Pobres conservadors! Mirinlos aquí reduhits á la

trista condició dels infelisso que van a demanar la pella y no la troban!...

Tothom los hi diu lo mateix: — Dispensin: m' he deixat le portamonedes a casa.

Lo café Continental—cantonada de la Rambla y plassa de Catalunya—ha sufert una nova restauració y s' ha obert novament al públic, convertit en café, restaurant y cerveseria, ab lo titul de *Gran Continental* (sucursal Gambrinus).

Los aficionats a las bonas cerveses y als restaurants ben servits, ja saben de aqui endavant ahont han de dirigirse.

Felicitem als nous propietaris, nostres amichs los senyors Ribas y Coll, pel èxit de la inauguració del *Gran Continental*, y fem vots per la seva prosperitat.

Ja està decidit. No s' augmentarà la contribució territorial, perque aquesta ja no pot aumentar-se més sense perill de quetots los propietaris fassassin abandonar de les fincas.

Pero en cambi, s' carregarán los consums y tots los impostos.

Tal es, traduhida a la pràctica, la promesa que de fer economies havian anticipat los conservadors.

**

Segons conta un periòdich, parlant l' altre dia a n' en Cánovas de la necessitat de reformar certs rams de la administració, en sentit de reduir gastos, don Anton va explicarse ab aterradora franquesa.

No hi ha que pensar en tals reformas ni reduccions. Si bés cert que existeixen certs rams qu' estan arruinant al país, no es menos cert que serveixen de ferm puntal a la monarquia.

Quedi consignada aquesta opinió, que ve a confirmar plenament lo que ja nosaltres presumíam.

Hi ha que desenganyar-se. Certs remeys salvadors únicament poden anar-se a buscar a la farmacia de la República.

La mateixa ventatja que va concedir-se al Banc d'Espanya, prorrogant-li el privilegi que disfruta; hi ha intent de otorgarla a la Companyia arrendataria, per lo que respecta al monopoli del veneno nacional.

Aqui la qüestió son quartos.

Y per obtenirlos de moment, tots los medis són bons.

Velshi aquí, com lo pais, sense haver comés cap culpa, vā a quedar condemnat a tagarnina perpètua.

Vaya unes ganas tenen los canovistas de que las futures generacions de fumadors los hi molaheixin los osos!....

Cánovas ha trobat la manera de resoldre l problema social. Son molts a Madrid los traballadors que s' troben sense feyna, y reclaman un miserable jornal, que s' privi de morirse de gana al mitj del carrer.

¿Qué ha fet el companero Antonio, per evitar que ls traballadors sense feyna s' presentin devant de Palacio, a riscos d' enterar a las institucions del estat de miseria a que ha quedat reduhidra la nació espanyola baix lo mando dels conservadors?

Una cosa molt senzilla: ha disposat que s' obrissin treballs públics. Pero com son més los que demanan, que s' que podrán colocarse, ha disposat que s' donqui feyna únicament als traballadors que siguin fills de Madrid.

En quant als demés, que se'n vajan a las sévias províncies respectivas, y si no tenen medis per emprendre l' viaje, que s' penjin!

**

Se ataca sovint a Catalunya per la preponderancia del esperit regionalista que aqui impera.

¿Donchs que me'n diuen de aqueixa distinció del companero Antonio, que divideix als traballadors en fills de Madrid y en fills de de fora de Madrid?

Y ls diners qu' en obras públicas s' inverteixin, qui s' pagarà? ¿Madrit exclusivament o tota la nació?

Ja veurán com si ls conservadors gobernan molt temps, tots los espanyols acabarem per tornar-nos dues coses: pobres y ximples.

Parlant de la sort que ha tingut en Pep dels Ous, a qui vā toca la grossa de Madrid, diu un correspolson del Brusí:

«Ahora hace falta que los fusionistas vuelvan otra vez a ser poder para que se reanude la era que tanta celebridad dió a su nombre».

Alto: aixó no es necessari.

Perque en Pep dels ou, durant los fusionistas vā ser encausat, y durant los conservadors ha sigut absolt.

La veritat ans que tot, y a cada hū 'ls ou que li corresponguin.

La reyna Isabel ha suspés lo seu viatje a Espanya. ¿Y donchs alló que deya de que a qualsevol recó del nostre pais estaria millor qu' en la capital de la Repùblica francesa?

No demanin la resposta. Certas cosas únicament poden dirse a cau d' orella.

— No es veritat, Sr. Fiscal de imprenta?

Los pressupostos s' están confeccionant ab la major lentitud. Se fan poch a poch y malament.

Pel Mars los donarán a llum, si es que llavors estan llestos, y a pas de carga serán discutits y aprobats, per mica que l' govern s' ho proposi.

Certes cosas perque donguin resultat han de ferse així: la pistola al pit y i diners ó la vida!

CARTAS DE FORA. — L' astre eclipsat. Tal nom pel avuy donar-se al arcalde borrego de Hospitalet del Llobregat. Aquest figurín que avants blasonava tant de republika y de democrata y que havia manifestat no perteneixer a cap religió, ha renegat de sos principis y ha donat probas de una inconseqüència kilometrica y un catolicisme fervorós. Días endarrera, al anar lo bisbe a aquella vila, no tingue prou temps per treures la pega dels dits, anant corrents a fer manetas al mitrat y a llepar las sotanas eucarísticas. ¡Pobre pegot! ¡Que Deu lo fassi bò! Y que li probi molt la divina carco-conservadora que ostentará en lo successiu, consistent en unas lletrás grossas que digueu *Inri*.

... Los días 22 y 23 del actual se celebra a Mollet la festa major, que sera molt animada. Lo vehinat conta ja ab las orquestas Fatxendas de Sabadell y Escalas de Barcelona.

Han produhit péssim efecte a Vilafranca del Penedès, las gestions del diputat provincial Sr. Alvarez, encaminadas a lograr una subvenció de 500 pessetas a la Juventud católica. No hi ha en aquesta societat cap escola gratuïta ni cosa que si sembli. Fa uns dos anys que ls socis que allí anavan a donar instrucció, s' cansaren de aquesta feyna, haventse trasladat tot lo material d' ensenyansa a un col·legi dirigit per quatre jesuitas, als quals apoya tota la hipocresia vilafraquinera. Dit col·legi se proposa únicament fer la competència al Ateneo obrer. De manera que si las 500 pessetas concedidas per la Diputació provincial serveixen pel col·legi de San Ramón, lo tiro fet ab municions de la província, anirà dirigit contra un altre centre d' ensenyansa que tant se desviu per la ilustració de las classes obreras.

Hem de dirigir una queixa al Administrador de correus de Tortosa. Succeheix ab molta freqüència qu'ls periódichs destinats a Tivenys s' envien a Tivenys, de ahont tornan fent una passejada inútil ó no tornan més, en perjudici dels suscriptors que ó bé ls rebent tart ó deixan de rebre ls. Creyem que l' Sr. Administrador de Tortosa se servirà posar corrèctiu a aqueixa falta.

Nos escriuhen de Rupiá: «En virtut de las denúncies presentadas sobre las qüestions que mesos endarrera tant varen ocupar als periódichs, he de manifestarlos que han sigut procesats sis individus, entre ls quals s' hi contan tres parents del ex-arcalde Xiana, y l' administrador de correus Sr. Albó, qui es al mateix temps nunci-pregoner del poble. — Tant y tant va l' canti al pou que vē que s' trenca. — Y ara, com sempre succeheix, ningú voldría haver fet res. Pero procesats estan y embargats los seus bens, hauran de arrostrar las contingencias del judici oral.

..

UN CONSELL

Senyor ministre d' Hisenda, ministre dels meus pecats, aixó ja es un atropello, jaixó no s' pot aguantar! ¿D' honl' ha treta aquesta idea, aquesta idea infernal de tornà a aumentar ls impostos que paguem los ciutadans? ¿Qué's pensa que aqui es a Xauxa? ¿Qué potser s' ha figurat que a Espanya tots som ministres ó bisbes ó generals?

Aqui l' que més y l' que menos estem ja tan escurats per la dreta y per la esquerra, pél davant y pél darrés, que si ns vē a demanar un xavo més dels que ja estem pagant, li diré: — «Senyor ministre, »fins aquí havém arribat. »Hem donat ja l' últim céntim; »per lo tant, si vol cobrar, »li haurém de donar roba...» (Y qui diu roba, diu draps.)

— Vaya l' senyor Castañeda! — Qui s' havia de pensar que un home farsit d' arrugas y cubert de cabells blanxs tingués semblants ocurrences? — Apretar més los dogals als que no poden dir faba desde fa una pila d' anys!

— Volguer restablir ls pontazgos y ls antichs drets de portals! — Carregar més a la industria! — encari l' vi!... ipuixà l' pal...

Home... — per quē no seguia, ja que hi estava posat? — ¿Qué li costava clavar-nos algun impost especial sobre l' ayre que s' respira, sobre l' dret d' estornudar, sobre l' caminar per terra, sobre l' tenir mal de cap,

sobre l' plorar, sobre l' riure y sobre l' gratarse l' nas?

Créguim, senyor Castañeda, a vosté l' han enganyat. al vènires fet un ministre, s' ha pensat que gobernar es donar palos de cego, rebi qui rebi, y en paus. A jutjar pels plans que porta, ni ménos està enterat de que ls pobres filis d' Espanya més de las tres quartas parts dinan cada dotze dies, sopan... quan poden sopar, viuen casi de miracle y no saben qu' es un ral.

— Y vol estableir nous pagos! y tracta de carregar las contribucions que ns baldan, que ns connan, que ns deixan blaus!

Miri, senyor Castañeda; vosté es un home formal y l' crech ab bastant criteri per segui un consell sensat. — Sab què ha de fer, ben depressa? Anarsen corrent ivolant!

á casa del senyor Cánovas y dirli: — «M perdonarà, »pero l' càrrec de ministre »veig que m' vè una mica gran. »Tinga, aquí té la cartera, »dónguila a un altre company, »que jo me n' entorno a casa »a escalfarme y a resar.»

— Fássiu, senyor Castañeda! La patria li agrahirà y vosté podrà estalviar-se (apart dels molts mal-de-caps que l' ser ministre li porta) la grata més colossal que s' ha dat sobre la terra desde l' temps del pare Adám.

C. GUMÀ.

LA REPARTIDORA

— Oh, aquests líquidadors socials!... Parla un orador del gremi:

— Companys—diu escabellantse ab una mà y donant cops de puny a la taula ab l' altra;—companys, tot lo del món es nostre, y ns ho hem de repartir com més aviat millor. Las riquesas, las fàbricas, los barcos, los edificis... de tot això farérem parts y cadascú s' quedarà lo que mes li convinga. En quant a mi, ja us participo desde ara que tinc intenció d' apropiarme aquesta casa de cinc pisos que hi ha aquí a la cantonada....

Naturalment, al sentir això las classes acomodadas y conservadoras s' esgarrifan y comensan a cridar:

— Auxili! Jassistència!... ¡volen expliarnos! ¡volen pendreus lo qu' es nostre!...

— No es cert que la gent que te per perdre sol exclamar-se d' aquesta manera?

Pues a pesar d' això, ara resulta que ls conservadors se'ns han tornat de la repartidora; de la repartidora territorial.

Un diari anglés, lo *Standart*, nada menos, periódich que passa per intérprete de las ideas del primer minstre de Inglaterra, s' ha convertit de cop y volta en líquidador de nacions, y predica ab tota la formalitat imaginable la repartició del imperi de Marruecos.

— Què dirán ara las classes pudientes? Perque si aconsellar la repartició del capital es una cosa lletja, també deu serho aconsellar la repartició de las terras dels altres.

— Y que l' *Standart* no hi gasta embus en expressar l' idea.

— L' imperi del Marroc—diu—està ja a punt de carmetlo. Los naturals del pais viuen dividits, sense forsa y sense organisiació. — Què esperém, donchs?

Com qui diu:

— A la casa del vehi ara com ara estan distrets y no pensan en res. — Per quē no hi aném a desembrassarlos lo pis y apoderarnos de lo que ns fassí pessa?

— Segueix explicantse l' *Standart*:

— La occasió es oportunísima y no convé desperdiçiarla. Las nacions europeas que tenen afició a la terra africana estan en lo cas de començar a veure quin prengui una part; Italia que se'n apropihi un'altra; Alemania que miri si li convé res; Fransa.... que fassí lo que li sembli....

— Y ells, los inglesos? — no volen res?...

— Vaya! — Donchs què s' pensavan?

— Lo diari ministerial de Londres ho declara ab molta modestia:

— En quant a Inglaterra, se dará per ben contenta ab la possessió de Tanger. Es una part del territori marruecos que ja considerém ja com nostra y no esperem que ningú pensi disputárnosla.

— Que tal! Los inglesos fan com l' orador de la líquidadora: se quedan la casa de cinc pisos de la cantonada.

— Ab Gibraltar a la costa d' Europa sobre l' Mediterrani y Tanger a la costa d' Afrika sobre l' Atlàntic qui s' empetrà la basa d' aquí endavant?

— L' estret vindrà a ser un carrer de Londres y l' govern anglés podrà dir:

— Per aquí no passa ningú sense la méva vènia.

— Y' s' parla de Serra-Morena com d'un siti perillós per la propietat!... — Què més Serra-Morena que las columnas dels diaris conservadors, quan se treuen la careta?

Veyám, veyám lo primer de Maig próxim, quan las masses desenfrenadas—que diuhen ells—parlin de la liquidació social, quin posat hi farán aquets correctes y graves diplomàtics que avuy' predican la liquidació del imperi de Marruecos.

Perque si s'escandalitzan y esgarifan com de costum, los de la repartidora ls podrán contestar:

—¿Qué predique? —¿de qué us extraleyu, hipòcritas comedians? —¿Qué més repartidora que vosaltas?

Per supuesto que, en rigor, jo no sé siaixó del esmicollament de Marruecos arribarà a realisarse ó quedará en projecte.

Pero pel que pugui ser, demano que l dia de la re partició fassin de manera que á mi m' toqui alguna cosa.

Res, una miseria; m' acontento ab dugas ó tres doñas de las que l sultán guarda en lo seu harém.

—Ho sent, Standart?

FANTÀSTICH.

IU un telegrama:

—Lo ministre de Hisinda, senyor Concha Castañeda, se troba malalt de un refredat.

Si en lloc de ser ministre de Hisinda sigüés contribuent molt prompte's curaria.

Perque avuy no hi ha contribuent que no suhi..... De anguria.

Lo comte de Paris, cansat de gastar diners en va treballant per recobrar la corona de Fransa, ha resolt tancar la caixa ara que casi no té un quarto.

Si m' hagués de creure á mi, posaria un anunci als periódichs, dihent:

—Se ven una candidatura al trono, per retirarse l' amo del negoci.

De la perdúa, hi ha que treure'n partit D' altra manera es una cosa molt tonta l reunir en una sola persona la doble condició de *destronat* y *tronat*.

Los japonesos han fixat la vista en las islas Marianas. Y de Manila diuhen que ls barcos de la esquadra espanyola s' troben en un estat tan deplorable que no hi hauria medi de contrarrestar qualsevol empresa contraria á la integritat de la patria en aquellas remotas possessions.

Serveixins de consol una noticia.

En l' arsenal de la Carraca s' está construhint per compte del Estat, un yacht de recreo destinat al emperador del Marroch.

—¿Qué dirá l gobern conservador, quan se li tiri en cara aquest escàndol?

—¿Qué volen que digui! lo de sempre: «Afartam y digam moro.»

S' atribuix a n' en Romero Robledo l pensament de derogar la lley Mellado.

Davant de tan bons intents tot lo partit reformista se'n anirà á ca'l dentista á ferse esmolar las dents.

Llegeixo:

—Los dos partits monárquichs, aixis los conservadors com lo liberal, se passan la vida dihent l' un del altre que no té programa ni ideas econòmicas, ni sab com arreglar la qüestió de la Hissenda.

Aixis com en altres cosas ni un ni altre tenen rahó, lo qu' es aquesta vegada per mi la tenen tots dos.

Un detall dels nous arancels.

Mentre se rebaixan considerablement los drets al cacao y cafè de superior calitat y á la canyella de Ceylán, articles que sols se consumeixen per las classes ricas, s' augmentan fins al doble ó mes los drets del bacallà qu' es un aliment del pobre.

—Volen una prova mes característica del proteccióisme especial dels conservadors?

Proteccionistas son en efecte; proteccionistas de las comoditats dels richs y de la miseria dels pobres.

Datos estadístichs.

La marina espanyola compren uns 10,000 soldats.

Y per manarlos sostinem 1,632 jefes y oficial y 79 generals.

O sigan: per cada sis homes de tropa un jefe ó oficial; y per cada oficial ó jefe un general.

Vels'hi aquí explicat perque la nostra marina fa rumbo á la miseria.

—Y viva l rumbo!

Un senador francés ha tingut á bé pujar á la tribuna y dir una serie de tonterias contra Espanya.

Lo senador aqueix se diu Mr. Griffé.

Griffé, traduhit al català, significa *unglas*.

Lo president del Senat, molt oportunament, va tocar la campaneta. Encare que, tractantse de unas *unglas* crech que hauria sigut més oportú emplear las estíssoras fortes.

Assegurava dias endarrera *La Epoca* de Madrid que l Sr. Planas y Casals es un personatje al que li repugnan extraordinariament las ilegalitats.

Podria molt bén ser.

Se n' ha fet un panxó tan extraordinari, tan invrosimil, desde que dirigeix lo partit conservador de Barcelona, que á la forsa ha de comensar á estarne embafat. No es extrany, per consegüent, que li tornin á la boca.

Si es cas que D. Concha la Castanyera intenta restablir l' odiosa contribució dels portasgos, no hi ha dubte que logrará aumentar los ingressos de la Hissenda, si procura explotar degudament aquest tribut.

A tal efecte procuri: primer, fer pagar á tots los carreters que transitin per las carreteras.

Y segon, imposarlos una forta multa per los renechs qu' etjegaran quan los toquin á la butxaca.

Dos contribucions en una. ¿Se volen més gangas?

Los reformistas de Barcelona per anar-se á oferir al governador van esperar la vigília dels Reys.

L' endemà eran molts los que preguntavan al cap de colla:

—Sr. Sedó ¿que li han portat los Reys?

Y es fama que l Sr. Sedó vá respondre:

—Unas pantorrillas de massapá.

L' altre dia en Martos vá convidar á dinar als seus amichs politichs.

—Hi havia qui s' creya que tenian las barras encailladas?

Donchs tinguin: encare se 'n recordan de móurelas. Encare menjan.

Varem quedar la setmana passada en que ls reys de Dinamarca tenian lo trancasso.

Nous reys que l han agafat: lo rey de Suecia y la soberana de Russia.

Ara si que s' pot afirmar qu' en aquest joch, lo trancasso, ó sigui l *As de basto* va fallant á tots los reys.

En la parroquial iglesia de Sant Martí de la vila de Calonje existeix un *ex-voto* dedicat á la Verje dels Dolors, al peu del qual s' hi llegeix la següent textual inscripció:

—Maria Castelló y Francisco Castelló son fill.—Ex-voto.—En lo dia 2 de Abril de 1865. Yo Francisco Castelló; baram tirá la sort dels soldats; y Maria Castelló y Mir, li deixo yo aquest quadro en memoria de la seva *aguda*.
—Calonge 2 Abril 1865.

Si la Verje dels Dolors de Calonje será advocada dels minyons qu' entran en quinta y protectora, disposada a prestar la seva *aguda* als que anant á estudi no *baran* apendre d' escriure!

Pero si un any tots los joves qu' entran en lo reemplàs acordessin acudir á la seva protecció, ¿cómo se ho arreglaria per salvarlos á tots?

Vels'hi aquí un miracle que no pot ferlo la Verje dels Dolors de Calonje y que podria realizarlo sens la menor dificultat un' altra verje.

—Saben quina? La Verje Democracia.

—Presumen de quina manera? Suprimint las quintas.

—Ay Agneta, estich sufrint de un modo grant per voste desde la nit felis, que la vareig veure dormint.

—Com s' entent, senyor Badia!

—¿Voste m' ha vist dormint? —Quant?

—La vareig veure somiant;

vull di era jo 'l que dormia.

Confessaba á Sinforsa lo rector mossén Ambrós,

y ella s' culpaba plorosa,

de un pecat de alló mes grós:

—¿Al menos te va pesar?

lo sacerdot preguntava.

Y turbada va exclamar:

—Si, pare, y molt que pesava!..

Dos ricatxos, grans *sportmen*

en cert cassino tratavan

sobre l' aliment millor

que ls caballs podrá donarse

perque estigen bén nutrits,

atenent la circunstancia

que sent caballs de carreras

no convé s' engreixin gayre.

L' un digné que lo millor

es l' ofals ab la cibada,

y l' altre per contradirlo

respongué aquestas paraulas:

—Tot ho he probat, y per mi...

res hi ha tan bò com la palla.

P. TALLADAS.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Llu-ma-ne-ra.

2. ANAGRAMA.—Genis-Ignés.

3. TRENCÀ-CLOSCAS.—Las modas—Serafí Pitarra.

4. ROMBO=

C O R
C O M E S
D O M E N E C H
R E N E C H
S E C H
C H

5. GEROGLÍFICH.—Com mes mestres, menys ases.

Han endavinat las 5 solucions los ciutadans J. Re-gató, Pep Sala y Un Estudiant; n' han endavinades 4 P. M. B. y Un Casat de fresch; 3, Palitrochs; 2, San Panturrí y A. Riva y B.; y l' no mes Un Endarrerit y Un fill de Andorra.

ENDEVINALLAS

XARADA.

Al carrer de tot á una dona lleixa qu' es de las *hu-dugas* mes raras que hi ha que rifa molts dies tortells ó gallinas li comprá una carta-un cop per probar si podia tréurer alguna cosela un soldat segona molt prim y molt alt y ab l' *invers-tercera* de copas va tréurer un gall que á tres una-tercera portá de una *dugas-tersa* molt lletja y estranya que á un *hu* va donarlo perque estava flach.

DOMINENGO BARTRINANGA.

ANAGRAMA.

Anan distret un burot, lo xicot gran de n Marsal, va trepilarli las tot.

—Y ell que fèu?

—Pobre xicot!

Li doná un cop de total.

PEPETA MACA.

TRENCÀ-CLOSCAS.

MANEL CORTRET
OS

Formar ab aquestas lletras lo titul de un aplaudit drama català.

J. ARÁN GAYA.

ROMBO.

....
....
....

Primera: ratlla vertical y horisontal, consonant.—Segona: un peix.—Tercera: una planta.—Quarta: un pintor celebre.—Quinta: una fruita.—Sexta: nom de dona.—Séptima: consonant.

JORSONA.

GEROGLÍFICH.

X
F I O
X
N F I
R
F I

PASSARELL MARSSANET

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

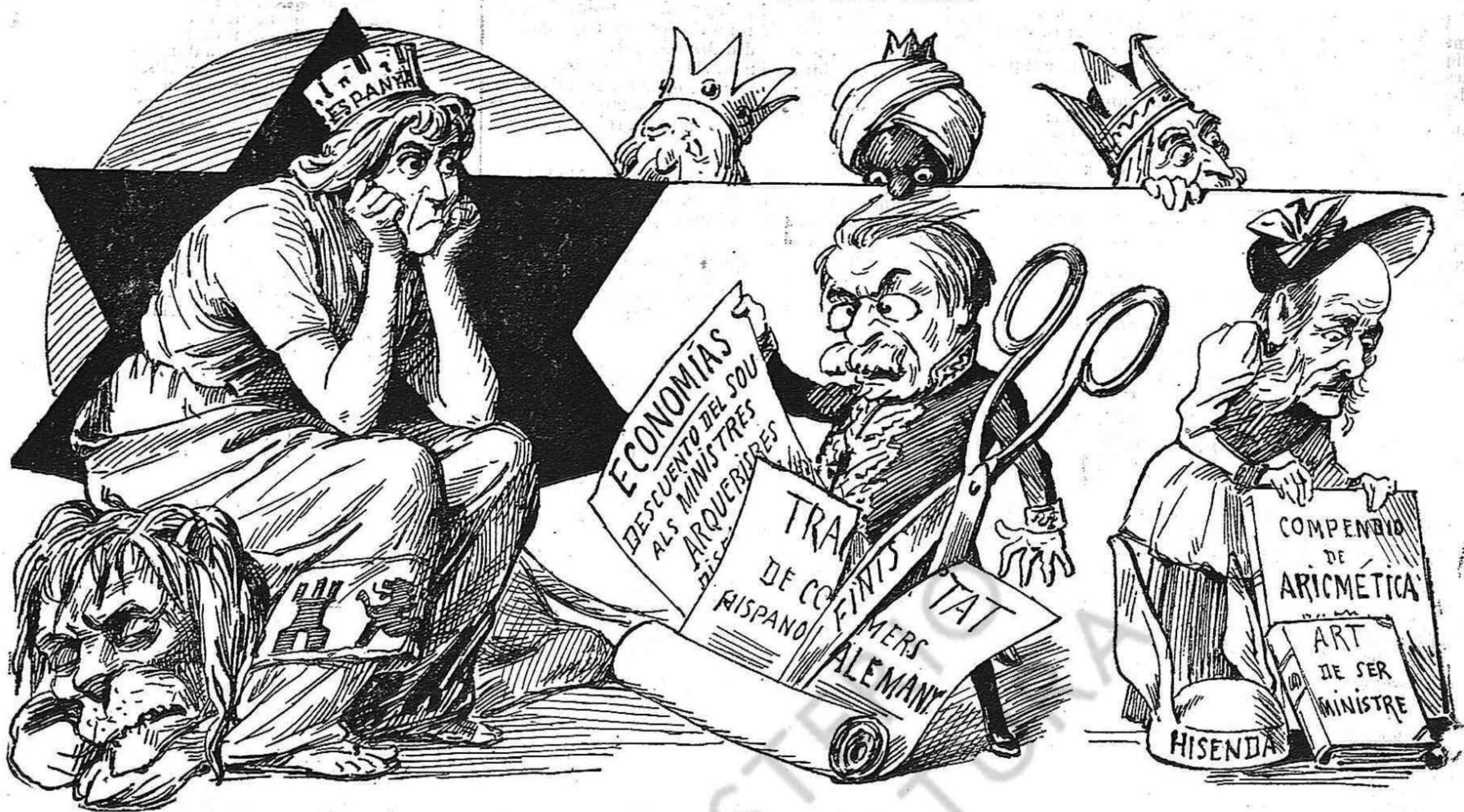
Ciutadans C. Julián Busquets, Laiiva, Un músich de Aragó, J. Escola del Vendrell, Pep Kirk, P. V. Botiguier, J. Stanley, J. Bach y G. Marqués de Lapa, B. G. P., J. Llopard, B. y G. J. Gaya V., y Rasca-Tripas.

—Lo que ns envian aquesta setmana no fa per casa.

Ciutadans A. Pallejà, J. Matas Rull, J. Súdrac, B. Súdrac, Pitussa de Gracia, Pauhet de la Cinta, Granadella, Pep Serra, J. Salau, y Cintet Barrera.—Insertarem alguna cosa de lo que ns remeten.

Ciutadà Antonet del Corral: Insertarem l' acudit. Los versos no us agradan: la idea es gastada.—Andriesillo: L' article va bé y el dibuix idem.—P. Romagosa: *Duro y Burro* may han sigut consonants. Apart de això, qualsevol lector de la seva poesia, diria: ¿Y bés, qué ns explica?—Milla: M' sembla que ja l' havia enviada: de tots modos va bés.—Reculleras: Aprofitaient lo cantar. Y res més.—E. Molina: Los versos que ns envia stan plens de ripis.—Un lector de *La Esquella*: Queda complaçut.—Japet de l' Orga: Vá bés.—J. Staranssa: Hi ha alguns versos repelosos.—J. T. y R.: No ns vá prou bés.—J. Alamativ: L' article tot y volent ser molt maliciós resulta innocent à tot serb.
R. R. R.: Es molt fluix.—A. Riús y Vidal: Estant bastant bés—Quim Artigayre: Aceptem l' article y li donem les gracies.

LO QUE HAN PORTAT ELS REYS

A la Espanya no li han portat res, perque lo qu' ella necessita no li poden portar los Reys.

Al grrran Mónstruo, desgracia del pais, una advertencia.

A D.ª Concha la Castanyera, uns quants llibres per anà 'al colegi.

Al célebre diplomàtic Tyrconeí de Tetuan, un sombre-ro molt cayo.

A D. Paco un instrument que lo mateix pot servir per escombrar que per aixecar molta pòlsaguera.

Al ministre universal Cos Gayón unas balansas embussadas.

Al coroner D. Arseni, un velocípede per pasejar los 50 duros diaris que té de sou.

A D. Mateu, un' orga perque pugui cantar la palinodia ab música.

Al eminent Hereu Pantorrillas barceloni, lo resultat de haverse enfilat com una carbassera.